

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa B.K.
przeciwko Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Poznaniu
o wynagrodzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16
kwietnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Poznaniu
z dnia 25 października 2024 r., sygn. akt VIII Pa 126/24,

umarza postępowanie kasacyjne.

DS

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z 25 października 2024 r. (sygn. akt VIII Pa 126/24), oddalił apelację Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, od wyroku z 13 maja 2024 r. (sygn. akt V P 452/24) Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, wydanego w sprawie B.K. przeciwko Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Poznaniu, o wynagrodzenie.

Pozwany Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 25 października 2024 r., a następnie pismem z 3 kwietnia 2025 r., cofnął swoją skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zd. pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Pomimo tego, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 października 2021 r., I USK 486/21, LEX nr 3520343 i z 22 marca 2022 r., I PSK 11/22, LEX nr 3405597).

Uwzględniając treść pisma skarżącego, Sąd Najwyższy - na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. - orzekł jak w sentencji. [a.ł]

DS